

i det danske Folk som en ganske spøgfuld Sag, der er ikke nogen Grund dertil. Det er en Anstalt, hvortil der er begravet mangfoldige Millioner af Penge, og det er en Indretning, som, naar den opretholdes og fremdeles bliver staaende, kræver endnu flere Penge. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem i den Henseende vil faa en større Folkstemning for sig. Han sagde, at det kunde mulig ogsaa være, man vilde betragte dette som en Rumlepotte over for de forestaaende Valg. Jeg indrømmer, at for mit Bedkommende har ogsaa det, at vi nu staa umiddelbart foran Valget, nogen Betydning med Hensyn til at løse dette Tings Afgørelse af det foreliggende Spørgsmaal. Det er noget, som jeg synes ikke blot maa være af Interesse for Mindretallet, men jeg synes, at det maa være af Interesse for alle at komme til Vælgerne paa et klart og for dem let forstaaeligt Standpunkt, netop for denne Sags Bedkommende. Det vil dog sikkert ikke kunne være ønskeligt for noget Medlem at komme ud og blive valgt af Vælgere, som tiltroede ham en hel anden Opfattelse af denne Sag end den, han selv i Løbet af Valgperioden agtede at gøre gældende. Jeg finder altsaa, at det er berettiget at søge at klare vor Stilling paa dette Hovedpunkt, inden vi gaa til Valg. Hvad nu min egen Stilling og Forslagsstillernes Stilling angaar, har det været os ganske klart, at der ingen som helst Grund er til at forandre Standpunkt over for denne Fæstning, fordi den er naaet til en vis Afslutning. Vi have ikke derfor kunnet forandre det Standpunkt, som er blevet hævdet her, medens den endnu har været under Opførelse. Thi, som jeg før sagde, det forholder sig ikke saa, at man kan sige: Nu ere disse Penge spildte, nu er der ikke mere derved at gøre. For det første gentager jeg, hvad jeg før har sagt: Der er Konsekvenser, som ville gøre langt videre. Og dernæst have Pengene alene heller aldrig fra dette Tings Standpunkt været Hovedsagen; det er ikke Pengene i første Række, der begrundede vor Modstand imod denne Fæstning. Det var lige saa meget Hensynet til, at vi ansaa Københavns Befæstning som i og for sig farlig, som en for Landet skadelig Ting. Vi have den Opfattelse, og vi have den vedblivende, at hele vort Militærvæsen gennem Fæstninger er kommet ind paa et faldt og uholdbart Grundlag, og at der kun er en Vej til at komme ind paa en bedre Opfattelse, og det kan ske derved, at Fæstningen fjernes. Det er den Afgørelse, som vi have ønsket, at dette Ting skulde træffe, det er det, som vi have ønsket, at dette

Ting skulde udtale sig om, inden vi forlade denne Rigsdagssamling, den sidste i Valgperioden. Jeg skal endnu med Hensyn til den Sum, der er opstillet, kun gøre den for Rækten ganske overflødig Bemærkning, tror jeg, at selvfølgelig har denne Sum ikke den Betydning, som Summer ellers have paa Finansloven; den er kun sat saaledes, som vi saa ofte opstille vilkaarlige Tal for at opnaa et Afstemningspunkt paa Finansloven. Det er noget, som ærede Medlemmer ved mangfoldige Lejligheder have været med til. Det er ganske kortelig de Grunde, der have bevæget os til at opstille det her foreliggende Forslag. Denne Afgørelse vil efter min Mening altsaa blive en Udtalelse om, hvorvidt man fremdeles betragter Københavns Befæstning som en Ulykke, der maa bekæmpes, som noget, der maa modarbejdes, som noget, der maa gøres Modstand imod lige saa fuldt, efter at det har naaet denne Afslutning, som forinden, eller om man betragter det som noget, der nu ikke er mere at gøre ved, som en Ting, der er færdig, og som dette Ting nu nedlægger sin Modstand imod. Vi have den Opfattelse, at Modstanden bør føres videre, den bør fortsættes, indtil vi naa det, som hele Tiden har været Synspunktet og Standpunktet, nemlig at København bør være en aaben By. Naar det vil ske, kan jeg ikke sige noget om, og det er heller ikke det, der afgøres, men sikkert er det, at det sker aldrig, hvis dette Ting nu opgiver sin Modstand derimod. Med disse Ord skal jeg altsaa opfordre ærede Medlemmer til at tilkendes give deres Stilling over for dette Spørgsmaal, som jeg kalder for Hovedspørgsmaalet.

Korsgaard: Der er paa det foreliggende Afsnit paa Indtægtsiden, som ærede Medlemmer maaste have lagt Mærke til, to Punkter, hvor jeg indtager en Særstilling. Det ene, paa § 9 om adskillige Indtægter, drejer sig om, hvor meget man skal beregne sig i Rente af Kassebeholdningen. Der har Flertallet nøjedes med at foreslaa Renten forhøjet med 200,000 Kroner, og vi have hørt af den ærede Ordfører, hvilken Begrænsning i finansiel Henseende dette Tal betyder. Jeg har derimod foreslaaet, i Overensstemmelse med hvad der er foreslaaet fra samme Side, som den jeg staar paa, i tidligere Aar, at Renten bliver forhøjet med 1,500,000 Kroner. Dette er jo et noget kalkulatorisk Tal; men det er et Udtryk for den Instigelse, vi fra vor Side ønske at gøre mod det Forbrug af Statskassens Midler, som Regeringen har gjort siden 1ste April